

„Veniți, pentru că toate sunt gata!” – Autor necunoscut

Versete călăuzitoare: Luca 14.15-24

Luca 14.15-24: Și unul dintre cei care stăteau la masă cu El, auzind acestea, I-a spus: „Ferice de cel care va mânca pâine în Împărăția lui Dumnezeu!” Și El i-a spus: „Un om oarecare a făcut o cină mare și i-a invitat pe mulți; și l-a trimis pe robul său, la ceasul cinei, să spună celor invitați: «Veniți, pentru că acum toate sunt gata». Și au început, într-un gând, să se scuze toți. Cel dintâi i-a spus: «Am cumpărat un ogor și trebuie să merg să-l văd; te rog, scuză-mă». Și altul a spus: «Am cumpărat cinci perechi de boi și merg să-i încerc; te rog, scuză-mă». Și altul a spus: «M-am căsătorit și de aceea nu pot veni». Și robul, venind, i-a spus stăpânului său acestea. Atunci stăpânul casei, mâniat, i-a spus robului său: «Ieși repede în piețele și străzile cetății și adu-i aici pe săraci și pe infirmi și pe șchiopi și pe orbi». Și robul a spus: «Doamne, s-a făcut cum ai poruncit și mai este loc». Și stăpânul i-a zis robului: «Ieși la drumuri și la garduri și silește-i să intre, ca să mi se umple casa; pentru că vă spun că nici unul din oamenii aceia care au fost invitați nu va gusta din cina mea».

Mereu simțim nevoia să-i arătăm cititorului nostru că lucrarea de răscumpărare s-a petrecut și că Mântuitorul păcătoșilor *este gata* să-l primească pe fiecare păcătos pregătit de pocăință. Din nefericire, este închipuirea omului, absolut de nezdruncinat, că trebuie să-I *aducă* ceva lui Dumnezeu ca să *primească* altceva în schimb. Poate contează, de exemplu, ceea ce numim „religie”, ca o *realizare* prin care sperăm că-L dispunem favorabil pe Dumnezeu ca să obținem ceva de la El. Credem că-I aducem lui Dumnezeu un soi de jertfă prin îndeplinirea conștiințioasă a așa-ziselor „îndatoriri religioase”, că El ar trebui apoi, oarecum, să răsplătească. În același timp I se spune lui Dumnezeu: voi face aceasta sau aceea, mă voi ține de Tine și de Cuvântul Tău; pentru aceasta aștept apoi de la Tine ca răsplată fericirea cerească.

Cât de fundamental greșită este o asemenea concepție!

„Noi nu avem a-L face pe Dumnezeu să fie *îndurător*”, scrie în mod potrivit autorul unei publicații creștine, „ci El este îndurător în Hristos Isus. Noi nu avem nimic de făcut pentru a *obține* de la El, ci a fost înfăptuit singurul lucru care îl poate mântui pe păcătos. Noi nu trebuie să ne „ispășim păcatele” și nici nu putem s-o facem, ci vina celui ce crede în Hristos este ștearsă, este ispășită prin jertfa lui Isus Hristos. Toată credința noastră *acceptă* numai recunoșcătoarea ceea ce *este disponibil*. În sine, vasul este gol. El este umplut de harul lui Dumnezeu în Hristos, fără nicio realizare din partea noastră, căci harul nu se lasă nici câștigat, nici cumpărat. Dumnezeu ne întinde mâna Sa îndurătoare spre salvare, nouă, oamenilor, prin Isus Hristos. Faptul că noi apucăm această mână nu este niciun merit, nicio realizare, ci răspunsul propriu-zis de la sine înțeles, la dragostea desăvârșită, care ni se oferă. Pe cât de puțin poate un om flămând să considere mâncatul și un om însetat băutul ca pe o activitate merituoasă (*pâinea* hrănește, nu mâncatul; *apa* înviorează, nu băutul; *toată puterea stă în aliment*), tot așa de puțin poate un om, care apucă în credință harul oferit, care apucă ispășirea ce a avut loc, să se înfumureze de lucrul acesta, dacă este apoi mântuit și răscumpărat.”

„Veniți, pentru că toate sunt gata deja!”, sună invitația aceluși gospodar, care făcuse acea mare cină. Mesele au fost puse, mâncărurile au fost pregătite. Nu mai era necesar decât ca cei mulți, care au fost invitați, să urmeze invitația, să se așeze la mesele puse și să se servească. Dar ce s-a întâmplat? În loc să primească bucuroși invitația, s-a arătat că niciunul nu avea chef s-o accepte. Afacerile și lucrurile acestei vieți fuseseră invocate ca scuză, ca să refuze invitația cu vorbe politicoase. În sine, este absolut de înțeles că cineva, care a cumpărat un ogor sau cinci perechi de boi, să vrea să vadă sau să probeze cele cumpărate. Dar nu a fost acesta un pretext nesincer, să respingă din asemenea motive invitația bogatului domn de a veni la masa lui? Nici față de o căsătorie nu este, de fapt,

nimic de obiectat. Dar nu putea cel în cauză să vină la masă cu toate acestea? Scuzele, pe rând, n-au fost întemeiate. Ele arătau numai realitatea că cei invitați *nu doreau* să urmeze invitația. *N-au vrut*. Așadar, ultimul cuvânt din parabola noastră este serios: „Vă spun că niciunul din oamenii aceia care au fost invitați nu va gusta din cina mea”.

Neîndoielnic că în cazul acestor „invitați” este vorba despre iudei, care întâi au fost chemați de Dumnezeu să aibă parte de Împărăția Sa (compară cu versetul 15). Ah! cum s-a împlinit blestemul pentru acest popor nefericit, care L-a respins pe Mesia al său! Dar este totuși o realitate de o însemnătate universală, că toți cei care, în toate timpurile, n-au acceptat invitația divină, vor fi excluși pentru totdeauna de la „a gusta din cina Sa”. Cât de mare este îndurarea lui Dumnezeu o dovedește fără echivoc atitudinea stăpânului casei, în care putem să vedem o imagine a lui Dumnezeu Însuși. Refuzul adevăraților invitați Îi dă ocazia să Se adreseze cu invitația Sa, începând de atunci, celor: săraci, infirmi, șchiopi, orbi de pe străzile și ulițele cetății, da, în cele din urmă, dacă tot „mai este loc”, să meargă mai departe. Robul trebuie să aducă înăuntru de la „drumuri și garduri” tot ce se lăsa adus. Sărmanii vagabonzi, care nicăieri nu au un loc stabil, sunt *siliți* să intre. Casa trebuie să fie plină! Într-adevăr, o descriere impresionantă despre îndurarea cercetătoare, căutătoare a dragostei divine. Aici niciunul nu este prea sărac, niciunul nu este prea nenorocit, niciunul nu este prea deplorabil și niciunul nu este prea rău. Toți au voie să vină. Oamenii trebuie să fie *înduplecați*, trebuie să fie *constrânși*, trebuie să fie *rugați* (compară cu 2 Corinteni 5.11,14,20) să se lase împăcați cu Dumnezeu, care pe Fiul Său Preaiubit, „pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El”(2 Corinteni 5.21.) Într-adevăr, asemenea cuvinte fac de prisos orice comentariu.

Dar cu toate acestea – iar cititorul să ia bine seama la aceasta! – versetul 24 din parabola noastră continuă să existe cu toată seriozitatea sa. Dumnezeu *nu constrânge* pe nimeni să se lase mântuit. Pentru cel indiferent, pentru cel nepregătit de pocăință, pentru cel împietrit, pentru toți cei care resping harul lui Dumnezeu, Scriptura nu are niciun fel de făgăduință, ci numai cuvinte de asprime înspăimântătoare. Cine *nu vrea*, are de purtat povara. Este și rămâne o realitate tristă, că în toată veșnicia vor exista nenumărate cete, care, „s-au înșelat singuri în sufletele lor”, nenumărați oameni care vor rămâne excluși pentru totdeauna de la fericire și nu vor gusta niciodată bucuriile cerești. De aceea *vino, vino degrabă, vino astăzi! Toate sunt gata!*

Titlul original: „Kommt, den alles ist bereit!”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*